

متن پرسش

با سلام. استاد کسی که پا در وادی سلوک گذاشت از گناهان و افراد غیر صالح کناره گرفت، مشغول حرام و حلال خدا شد، خودش رو به مطالعه و فکر و ذکر مشغول کرد از شروع این اعمال تا وقتی که کم کم جانش با غیب مرتبط بشه چطور باید فراغ و، بی خبری و، نامحرمی و کر بودن به حقایق عالم رو تحمل کنه؟ چطور خودش رو دلگرم کنه؟ اگه آدم خوب پای کار باشه میشه ازش انتظار داشت تا بعد از چند وقت به مراحل اولیه تجرد نفس که در لب الالباب اومده برسه؟ چه کنیم تا رسیدن به آن مراحل دلسرد و نا امید نشیم و از کجا بدونیم در چه مرحله ای هستیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر مطمئن باشیم که در مسیر حقی قدم می‌گذاریم؛ «تو پای به راه در نه و هیچ می‌پرس». موفق باشید